

Смерть — це не кінець. У декого вона вселяє жах. Для більшості вона — чисте блаженство. Проте я насолоджувався ним недовго. Ті, кому щастить пізнати умиротворення, можуть відпочити, а от я — ні. Мої діти борються внизу, доки світ летить шкереберть. Навіть тут я досягнув переродження давнього амулета, давним-давно знищеного мною. Нісмера безупинно прагне влади, намагаючись заволодіти тим, що неможливо втримати. Кейден та Ісая підбираються до правди, яку я волів би приховувати й надалі, однак можу лише спостерігати.

Я вловив цей струс у царстві Смерті, відчув, як страх просочується в загробний вимір, і збагнув дві речі: мій син Семкаїл помер, а жінка, що любила його навіть дужче за мене, погрожує пошматувати світи. Я мусив піти, бо, хай яким жахливим було вивільнення її сили, насправді мене лякало дещо інше. Коли Смерть одвів свій погляд, я зміг прослизнути крізь його браму до царства живих. Моя мета? Знайти жінку, яку обожнює Семкаїл, і дізнатися, чи вдасться їй явити світу таємниці, котрі я мав би розкрити ще до скону. Я змушу її збагнути, бо інакше, боюся, надію буде цілковито втрачено.

Унір

МІСТО ВЖЕ ГОТУВАЛОСЯ ДО СНУ, КОЛИ Я ВИЙШОВ З ДОМУ. Помахом руки привітав кількох власників крамничок, які зачинялися, і дав дорогу двом пиякам, що, спотикаючись і сміючись, простували в лише їм відомому напрямку. Ніч видалася чарівною, у небі жваво поблискували зорі, тож я насолодився прогулянкою до роботи. Волів працювати вночі, коли менше народу. Та й після заходу сонця озеро оживало — у сяйві місяця чи без нього.

— Ти рано, — мовив мій бос, поправляючи солом'яний капелюх. Біла сорочка напнулася в районі талії, випуклий живіт підкреслювали темні зношені штани, заправлені в чоботи-ботфорти.

Причал ніби завмер, озеро спорожніло, звичний натовп розсіявся. Човни досі були пришвартовані біля пірса, і, судячи з усього, жоден з них не відпливав.

— Що, закохані сьогодні вдома? — запитав я.

Бос знизав плечима.

— Не в тому річ. Місяцепірок ніде не видно.

Я насупився, а він кивнув у бік озера, запрошуючи пересвідчитися. Від моїх кроків заскрипів дощатий настил. Я зупинився на краю причалу, біля бочок із бенгальськими вогнями, і перехилився через поруччя. Листя на деревах не шелестіло, і навіть комашки не роїлися довкола гілок, що ледь-ледь зачіпали поверхню води. Дійсно, я не помітив жодної місяцепірки, хоча яскраве сяйво повного місяця пронизувало чорнильні глибини озера. Дуже дивно. Зазвичай вони активні, коли сходить місяць.

Я обернувся запитати боса, що, на його думку, відбувається, але причал спорожнів. Довкола все здавалося звичайним: зорі мерехтіли вгорі, вітерець утворював м'які брижі на березі озера. Дива, та й годі. Куди ж він подівся? Піти мовчки не міг, та й рухатися безгучно й швидко також.

Крики та звуки бою пронизали нічну тишу, і я різко обернувся в бік міста. Рушив був назад до пірса, але завмер, коли почув лунке лопотіння крил над головою. Щось приземлилося позаду мене, так потужно струснувши настил, що я похитнувся. Озирнувшись, збагнув, чому все живе довкола озера вирішило сховатися.

Величезне створіння склало чотири крила на спині, прозорі перетинки переливались у місячному сяйві. Темно-коричневі, окуті металом, обладунки облягали його плечі й огортали тіло, закінчуючись трохи вище його зігнутих навспак ніг. З кістяної нижньої щелепи чудовиська стирчали хеліцери, що тремтіли, зловісно джерґочучи. Цей звук розбурхав первісну частину мого мозку, і я сполохано здригнувся. Я не знав, що це за істота, але всі інстинкти кричали, що я в небезпеці.

Я відступив на крок. Водночас позаду пролунав іще один удар, і причал здригнувся під моїми ногами. Я розвернувся тікати, але врізався у твердий екзоскелет другої істоти й упав, боляче вдарившись задом об дощатий настил. Істота потягнулася до мене чотирма лапами. Завдяки сплеску адреналіну я встиг відкотитися до поруччя. Зіп'явшись на ноги, вихопив з купи весло та вдарив чудовисько. Воно кліпнуло й сердито заджерґотало, коли дерево розлетілося на тріски від зіткнення з його плечем, та вже за мить накинuloся на мене.

Я вдарився грудьми об землю, і від видиху, що вирвався з моїх легень, здійнялася хмара пилу. Зап'ястки вогнем пекли в тих місцях, де мені зв'язали руки за спиною, і попри мої спроби звільнитися, пута не послаблювалися. Я застогнав, коли довгі пазурі встромились у вивернуті, зв'язані кінцівки. Мене поставили на ноги, і я нажахано зойкнув від виду кривавої бойні довкола. Я кліпнув, упевнений, що помер і потрапив у Яссулин.

Полум'я потріскувало на руїнах таверни й навколишніх будівель, темний дим виїдав очі й затуманював зір. Істоти нищили по крамницях, розбиваючи вікна та щебечучи своєю химерною мовою. Пронизливо кричали чоловіки, жінки та діти, яких витягали з їхніх домівок. Декому вдавалося втекти, і вони бігли до лісу, а істоти переслідували їх як на землі, так і в повітрі. Тих, хто озброївся та спробував дати відсіч, швидко перемогали й пожирали. Повітря сповнював звук хрускоту кісток, і я, натужно глутнувши, заплющив очі.

Це був не нічний кошмар. Мій розум не спромігся б уявити такого жаху. Іншосвіт розчахнув свої страхітливі, мерзенні щелепи, і на наше містечко обрушилася навала демонів. Серце оглушливо гупало в грудях, ніздрі забивав дух смерті. Монстр, що тягнув мене вглиб міста, із захватом джерготав. Мої ноги волочилися по землі, м'язи напружувалися від сталевих хватки істоти. Та хай як пручався, я знав, що мені не втекти. Звір люто затрусив мене, заганняючи пазурі в плечі, доки я не припинив опиратися. Мої груди здіймалися, ніздрі горіли, очі пекли, жах поглинав останні крихти надії.

Я почув важкі, лункі кроки, що наближалися, і страх просочився хребтом донизу, перетворюючи нутроші на драглі. Міцно стуливши повіки, став молитися всім богам, які ще залишилися в цьому світі, молитися самому Семкаїлу. Я тримав очі заплющеними, не бажаючи бачити, що буде далі, проте звуки жахали

не менше. Істота знову струснула мене й заверещала в обличчя, шпарким гарячим подихом здуваючи моє волосся з чола. Я різко розплющив очі й пошкодував, що не довірився інстинктам, які підказували не дивитися.

Звір нависав наді мною, морда — всього за кілька дюймів від мого обличчя. Його хеліцери клацнули ще кілька разів, а тоді сховалися. Він зімкнув кістяні щелепи, випростався й виструнчився. За кілька хвилин я таки набрався сміливості відвести погляд, та коли це зробив, переді мною постав новий кошмар, від якого в мене підкосилися ноги.

На зріст він був вищим за будь-яку істоту. Глибокі чорні ями замість очей, неприродно гладка, бліда шкіра та шпичакувата корона на голові свідчили, що переді мною — не людина. Поли його темного пальта ззаду роздвоювалися й розширялися до низу, погойдуючись біля ніг. Він стояв усередині подвійного кола, і я упізнав руни, викарбувані по його периметру. То був знак телепортації, що ледь помітно світився й мерехтів. Сила, якою він наділив руни, аби переміститися та прикликати мерзенні жахіття, згасала.

Страх так мене поглинув, що я майже заціпенів. Зосередив погляд на його грудях, бо не міг подивитися йому в обличчя й випростатися. Я зіщулювся, спостерігаючи за тим, як рухається та брижиться тканина його хитромудро вишитого одягу. І одяг, і навіть шкіра сиділи на ньому погано, тож я припустив, що це не його істинна подоба. Від нього віяло силою, і я змусив себе підняти очі й зустрітися з його холодним, потойбічним поглядом. Подумки я з'єднав усі ланки, і в горлі пересохло. Я збагнув, хто він такий.

— Я нюхом відчуваю твій страх. Виразніше за сечу, що струменить вашими вулицями. Виразніше за кров, що розмальовує землю. Тобі відомо, хто я? — запитав він голосом, глибоким і темним, як і той світ, звідки він явився.

Монстр присів навпочіпки, рухаючись нудотно й чужорідно. Навіть так він височів наді мною.

— Т-так, — ледве здобувся я на слово. — До мене дійшли чутки про нову епоху, заколот серед принців і нещодавно коронового правителя. Ви — король Іншосвіту. Умемері.

— Саме так, — мовив він із посмішкою, і мої нутрощі знову скрутило у вузол.

Парні лінії, що обрамовували його рот, розсікали загострені риси обличчя й закінчувалися там, де в цій подобі мали бути вуха. Рот був надто широким, і я боявся того, що побачу, якщо він повністю його відкриє. Його волосся здавалося чорним у світлі багаття, та коли він обернувся до свого генерала, я побачив, що то не волосся, а зазубрені шипи, що вібрували від кожного його подиху. Він видавався живим утіленням жаху. Ніхто з моїх знайомих ніколи не бачив принців Іншосвіту, а його темного володаря — поготів.

Мої очі невпинно бігали — я не міг витримати його погляд. Вогонь тріщав на руїнах міста, а за кілька футів від мене лежало двоє людей, обличчям в землю, стікаючи кров'ю із розірваних горлянок. Хай яких відповідей він вимагав, вони їх не дали. У мені спалахнула надія. Можливо, якщо я правильно відповім на його запитання, він помилує мене.

— Ч-чого ви хочете? — запитав я, знову примусивши себе глянути на нього. — Я знайду для вас будь-що.

— Та невже? — Умемрі схилив голову набік, вдивляючись у мене чорними очима так, ніби міг висмикнути з мене відповіді. — Я шукаю декого важливого для мене. Остання звістка від неї надійшла з цього міста. Відтоді не було нічого, окрім... тиші.

Те, як він промовив останню частину речення, змусило мене замислитися: чи може така страхітлива істота, як він, мати серце?

Я кліпнув і похитав головою.

— Я не... Ми не зустрічали тут нікого з Іншосвіту.

Він підняв руку, розчепіривши три довгі пальці з вигнутими пазурами, і клацнув ними. Я здригнувся, хоча він не ступив жодного кроку до мене.

— О, а мені здається, що зустрічали. Її запах витає в цьому місті, я нюхом чую її кров на цих мерзенних вулицях.

Спогад звалився на мене, наче каміння з неба, і серце закалатало, як бойовий барабан. Умемрі почув це й опустив погляд холодних, темних очей на мої груди.

— Де моя муррак?

Паніка стиснула моє нутро, а на чолі виступив піт. О боги. Я не міг збрехати. Не міг приховати те, що вона...

— Мертва.

Я випалив це швидко й різко. На його обличчі спалахнуло якесь темне й руйнівне почуття. Звуки бійні, що долинали з міста, посилилися, ніби інші монстри відчували його емоції та приготувалися пошматувати мене. Умермі засміявся, його зловісний, низький голос завібрував у моїх кістках. Генерали приєдналися до веселощів — звук ставав дедалі більш скрипучим і диким. Він простягнув руку, схопив мене за горло, і його сміх різко перейшов у гарчання, коли він підняв мене в повітря. Його обличчя розчахнулося, і від цього перетворення до горла підступила жовч. Я угледів хеліцери, що чекали всередині, і вирішив, що зараз він мене зжере.

— Це неможливо, — сказав Умермі, тримаючи мене так, ніби я невагомий. — Ніхто з моїх підданих не зачепив би її. Та навіть якби спробували, ніхто б не зупинив її люту в її істинній подобі. Сумніваюся, що навіть ціле місто ітіанців здатне хоч раз її подрпати.

Я запручався в його руках, серце панічно застукотіло. Він послабив хватку настільки, щоб я зміг вичавити: «Семкаїл». Я промовив його ім'я, як молитву, ніби саме його звучання могло врятувати мені життя, і так і сталося.

Очі Умермі спалахнули, і всі істоти завмерли так, наче я вимовив якесь прокляття. Запала химерна тиша. Я чув лише тріскотіння полум'я та шепіт вітру. Зненацька король відпустив мене, і я впав додолу, задихаючись. Цівки крові стікали по шиї з колотих ран від його пазурів. Здавалося, минули години, коли Умермі врешті кліпнув, і я побачив, як його пройняло усвідомлення. Схоже, одного лиш звуку імені давнього ворога вистачило, аби довести, що його муррак таки мертва. Плечі Короля набрякнули, тканина тріснула, і з дірок випорснули товсті, вкриті шипами, темні відростки, тривожно обгорнувши його тіло.

— Ти брешеш, — гаркнув він, скрививши губи й роздратовано змахнувши мацаками в мій бік.

Я не брехав, однак розумів: понад усе йому хотілося не цього.

— Ні, — сказав я, неконтрольовано здригаючись усім тілом. — Це правда. Він був тут разом із жінкою. Коли муррак напала на місто, він убив її, і вони зникли.

Гострий кінець мацака встромився мені в плече. Я скрикнув, а Умеррі жорстоко всміхнувся, ніби смакував цей звук.

— Із жінкою? — перепитав він, болісно обертаючи шип у рані.

— Так! — вигукнув я. — Не знаю її імені, але вона Іг'Моррутен. Гадки не маю, чому вони були разом.

Шип, що обертася в моїй плоті, зупинився та проштрикнув плече наскрізь. Умеррі обернув голову до своєї проклятої армії й вочевидь вигукнув команду невідомою мені мовою. Одне з його створінь здійнялось і відлетіло, а він знову перевів погляд на мене. Вираз його очей лише посилив мій страх.

— Мабуть, ти мені більше не потрібен.

Умеррі здійняв товстий мацак і гострим кінцем націлився мені в голову. Шип наблизився впритул, і я заволав:

— Я можу відвести тебе до неї! Туди, де ми поховали твою муррак!

Він відпустив мене так різко, що я впав ниць. Один з охоронців короля підхопив мене й поставив на ноги, однак пута на руках не розв'язав.

Умеррі схилив голову набік, в очах спалахнули скорбота й лють.

— Гаразд. Вказуй шлях.

Я здригнувся й рушив, точно знаючи, де закопане її здоровенне, понівечене тіло. Я сам, разом із кількома містянами, поховав її. Завжди знав, що добрі вчинки врешті-решт заженуть мене в домовину. Його охоронці приєдналися до нас, крокуючи обабіч і позаду. Я вів їх уперед, повз лісосмугу, поки ми не дісталися горбка пухкої землі біля підніжжя товстого, кострубатого дерева.

Солдат змусив мене стати на коліна, схопивши за поранене плече, з якого сочилася кров. Умеррі ступив крок уперед, а його охоронці утворили коло довкруг могили. Він підняв руку, міцно стиснув її в кулак, і земля здригнулася та випнулася. Якими силами він володів? Я гадав, що телекінез доступний лише богам.

Ходили чутки, що деякі відьми мають силу, майже рівну божій, але я таких не знав, та й Умермі — не відьмак.

Земля розкололася, і тисячі жуків і черв'яків ринули з могили за його наказом. Поміж пульсації їхніх нудотних тіл з бруду вистромила голова. Я приготувався побачити моторошну, кристалізовану головешку з хеліцерами та великими, овальними очима, проте комахи підняли з могили дещо інше. Умермі став навколійки та провів кігтями по волоссю кольору місячного саява. Комахи відступили, а охоронці на галявині схиляли голови на знак пошани та спільної скорботи.

Крик відчаю вирвався в короля Іншосвіту, але він придушив його так, ніби це сталося мимоволі. Він підвівся й обернувся до мене, загрозливо здійнявши мацаки за спиною. Мій погляд був прикутий до голови, яку він притискав до грудей, як найдорожчу у світі річ. Вона дивилася на мене широко розплющеними, безживними очима, зтягнутими молочно-білою плівкою. Жіночне та витончене обличчя мало такі самі лінії довкола рота, як у короля. Від похованого нами монстра й сліду не лишилося.

Тепер я збагнув, чому місто згоріло, чому Умермі вчинив тут криваву розправу. Король нічим не відрізнявся від будь-якої іншої істоти, яка втратила кохану чи коханого. Муррак була для нього не просто чимось. Вона була *кимось*. Судячи за відчаєм та гнівом, я припустив, що коханкою або й гірше — його парою.

— Жінка, з якою він прийшов. Розкажи мені про неї більше, — зажадав Умермі.

Я не вірив, що він залишить мене в живих, але знав, що це єдина моя надія, тож не вагався. Розповів йому про прогулянку на човні та їхнє ставлення одне до одного. Він тремтів, а його мацаки розсікали повітря, коли він слухав оповідь про те, як вони билися одне за одного, як убили таку дорогу йому істоту. Завершивши, я проковтнув клубок у горлі й став чекати.

Птах кольору ночі приземлився на гілку просто над Умермі та втупився в мене блискучими баньками. Спостерігаючи. Очікуючи. Він розправив крила й голосно закаркав, але ні Умермі, ні його охоронці, здавалося, взагалі не помічали птаха. Я кинув на нього оком. Кляте створіння, видно, зацікавилася нашою

розмовою. Та найдивнішим було те, що ці птахи покинули нашу місцевість сотні років тому.

Захрустіло листя, привертаючи мою увагу до короля Іншосвіту. Його охоронці спостерігали за мною, у їхніх очах відбивалося світло півмісяця, що проглядав крізь дерева.

— Тепер я вільний? — вимовив, насилу рухаючи язиком. — Я розповів усе, що знаю, і нікому не скажу, що сталося тут сьогодні. Як забажаєте.

Ледь помітна усмішка торкнулася його вуст.

— Ти поки що не можеш дати мені те, що я бажаю, — відповів Умемрі. — Але я виконаю твоє прохання. Звільню тебе.

Тілом розлилося тепло від полегшення. Я знав, що дехто назве мене боягузом за мою відмову від усього заради порятунку. Хтось скаже, що я не мав честі, але я хотів жити. Раптом біль пронизав мою шию, а потім — нічого.

Я дивився з лісової підстилки, як за кілька дюймів від мене впало на землю моє тіло... без голови. Я кліпнув, хапаючись за останні дрібки життя. Земля здригнулася і з шипінням розкололася, з тріщини повалив пар. Помаранчеві руни яскравим сяйвом освітили всіх істот. Монстри зникали один за одним, провалюючись під землю — король та його армія поверталися до Іншосвіту. Я широко роззявив рота, та вже не міг вимовити слів, які хотів сказати. Ще раз кліпнув, побачивши, як птах, зітканий з опівночі, занадто широко розпростер свої крила. Мій зір потьмарився, щойно він спустився на землю та прийняв подобу чоловіка, зробленого з темряви.

КНИГА З ГУЧНИМ СТУКОМ ГЕПНУЛАСЯ НА СТІЛ ПЕРЕДІ МНОЮ, сполохавши й розбудивши мене. Я сів і, часто кліпаючи, зиркнув на насупленого батька.

— Я вже загладив свою провину перед постраждалими, — буркнув я й потягнувся, а тоді схрестив руки на грудях поверх нарадчого вбрання, якого так і не зняв. Кितिці зачепилися за ґудзики й переплуталися. Я роздратовано тупнув ногою. Батько змушував мене ходити на зустрічі ради вже багато днів поспіль, і я постійно перебував або там, або тут — навчався, аж доки сон не здолає. Я знав, багато хто сердився через підпал божого храму, але то дійсно сталося випадково. Вочевидь, я осоромив батька й тепер відбував покарання тривалістю в тиждень.

Батько кивнув, але склав руки та продовжив люто пасти мене очима.

— Читай. Вголос.

Я насупився, глибоко зітхнув і сповз іще нижче по спинці крісла. Закотивши очі, підсунув до себе товсту книгу з історії в червоній, інкрустованій золотом обкладинці. Я розгорнув її на сторінці, де вчора залишив закладку. Ілюстрація займала цілий розворот і зображувала сотню воїнів, закутих у срібні обладунки й вишикуваних для битви. Я знову голосно зітхнув, щоб переконатися, що батько втямив, як я все це ненавиджу, а тоді почав читати опис битви.

«Ти — багряна, просякнута кров'ю земля,
Як примиритися з м'ясником можу я?»

З несподіванки я сахнувся та збентежено витріщився на сторінку. Цей текст не був стародавнім трактатом, який я читав напередодні. Замість описів тактики й озброєння на вицвілому, жовтому пергаменті проступали криваві слова. Я дивився, як старі літери зникали й натомість з'являлися нові — темні й жирні.

— Читай, — наполегливо повторив батько.

— Але тут все змінилося, — заперечив я, і це дійсно було так. З відкритим ротом я дивився, як зображення тане, ніби розчиняється у воді. Воно зникло, і на його місці утворилося продовження тексту.

— Читай, — наказав він знову.

Я випрямив спину і напівобернувся до нього. Унір стояв в обрамлених масивними колонами дверях, що вели на балкон. Назовні в небі купчилися хмари, сірі на краях, розросталися та множилися. Тіні вкрили, наче ковдрою, гори Раширіма, темрява в підніжжі ширилася так, ніби роззявлена паща звіра прагнула проковтнути землю.

— Читай, — голос Уніра став нижчим і набув невловної гостроти.

Я похитав головою, але не посмів виявити непокори. Я знав, що він триматиме мене в цьому кабінеті доти, доки мої очі не закровоточать, аби покарати за той фортель, який утнули Кемерон, Лоґан і я. Тож, затамувавши подих, я вхопився за краї книги та спробував читати. Слова змінювалися й перепліталися на сторінці, а тоді виплюнули вірш, який я мусив продекламувати.

«Ти нищиш душу благородної людини.

Летиш крізь зорі, проклинаєш землю без причини».

Слова змінювалися знову й знову. Я водив пальцями по рядках, ніби міг утримати їх на місці. Я упізнав цей вірш — натрапив на нього в книзі, яку спіткав у бібліотеці. Він був майже забутий, колись записаний давнім пророком.

— Повтори, — наказав батько, виструнчившись. Він завжди радше нагадував генерала, ніж дбайливого опікуна, яким себе вважав.

Я ковтнув.

— Слова змінюються.

— Дивися уважніше, — у його очах не було ні зацікавленості, ні гніву.

*«Голоси непочуті тонуть у криках мерців,
Благання, молитви, прокльони старців,
А у відповідь — справедливість і сила.
Ось наш бич і надія, наше спасіння,
Світлом залите могутнє правління.
Трепет змученої землі відчуває тіло,
Руйнування і кров виснажують душу.
Зброя жаху — знайома та осоружна».*

Мої груди здіймалися від утрудненого дихання, слова, ніби постріли, зривалися з уст. Я чув стук його чобіт по кам'яній підлозі, широкі кроки змінювали темп і ставали легшими в міру наближення до дверей.

«Твоя руйнівна сила нищить співчуття».

Я потрусив головою, бо слова почали розпливатися. Страх пронизав мене, і я глянув угору. Королівські, світлі покої гнітюче посіріли, та не від цього серце моє скрижаніло. Замість мого батька в кімнаті стояла Нісмера й міцно тримала Діанну. Я так різко схопився зі стільця, що той з гуркотом упав на підлогу. Спробував рушити до жінок, але усвідомив, що не можу ступити ні кроку.

Нісмера посміхнулася, притулившись губами до щоки Діанни. Богиня стиснула пальцями її щелепу, здійняла золотий спис смерті, який тримала в іншій руці, і націлила в її серце. Моє серце. Очі Діанни не відривалися від мене ні на мить. У їхній глибині виднілося м'яке сяйво, яке я не міг розгадати.

— Ти не дочитав, — із жорстокою посмішкою мовила Нісмера, зиркнувши на стіл за моєю спиною, де лежала книга.

— Немає потреби, — відповів я, скрипнувши зубами. — Я напам'ять знаю вірш Єремії.

— Гм-м, та невже, брате? — м'яко перепитала Нісмера, ніжно поцілувала Діанну в щоку й підняла голову.

Якби я міг рухатися, то дотягнувся б до Діанни. Обійняв би її, і ми б утекли, та поки Нісмера її тримає, я не зважуся битися з богинею.

— Чи відомий тобі його істинний смисл? Дочитати замість тебе?

— Ні, — рішуче відказав я. Не знав, що саме сталося б, якби Нісмера вимовила ті слова, проте, без сумніву, нічого доброго. Вона тримала ту, що для мене дорожча за трон, корону чи повітря, яким я дихав. Діанна важила для мене більше за будь-який світ чи королівство. Я без роздумів пожертвував би всім заради неї.

Її посмішка була такою крижаною, що я міг записягтися — навіть тепле повітря довкола неї скувало морозом.

— Хоч ти й повернувся, але роздобув собі слабкість, Нищителю Світів. Тепер усі твої вороги дізнаються про це. Вони збагнуть, як тебе зламати, а разом з тобою зламається і світ.

— Не треба, — мовив я, заперечуючи не слова, що змусили себе зненавидіти, а загрозу, яку богиня становила для тієї, кого тримала. Я зиркнув на Діанну, а тоді знову втупився в Нісмеру. — Вона — усе, що я маю.

Її очі світилися зловтішною насолодою.

— Я знаю.

Щойно останнє слово злетіло з її вуст, вона встромила спис у груди Діанни.

Її постать вибухнула жовтим світлом, голова відкинулася назад, а шкіра почала обгоряти. Лусочки відшаровувались і здіймалися в повітря, поки не зостався один лиш попіл. Останки Діанни. Розпачливий крик вирвався з мого горла, і небо розколося. Блискавки спалахували одна за одною, грім гримів так голосно, що здавалося, ніби над головою вибухнула бомба — небо відлунювало моїм болем.

Не буря, що наростала, занурила покої в темряву, і не блискавка, що злетіла з кінчиків моїх пальців. То Клинок Забуття вирвався з моєї простягнутої руки у хвилях пітьми, що швидко охопила кімнату. Вона поглинула місце, де стояла Нісмера, але якимось чином богиня встигла вислизнути з моїх рук. Тільки її сміх, жорстокий і злий, підказував, що вона й досі в кімнаті. Мені

було байдуже. Байдуже, коли я впав на коліна й поповз до купки попелу, і байдуже, коли сльози полилися з очей. Пальці стискали те, що залишилося від моєї коханої, моєї акрай. Нісмера з'явилася з переможним сміхом і присіла переді мною. Вона зібрала прах Діанни в долоню, затягнуту в латну рукавичку. Безжально, бридко осміхнувшись, богиня здула останки моєї судженої мені в обличчя.

За стінами палацу масивні, закручені торнадо кричали світові про її бездушну жорстокість. Вітер дув з такою силою, що відривав плоть від кісток, стеля руйнувалась і падала навколо нас. Нісмера підняла голову, її сріблясте волосся хвилями розвівалося навколо неї. Вона посміхнулася до неба, потемнілого від люті, і заговорила. І я досі міг чути її навіть крізь гуркіт грому.

«Ти — а отже, і я — лиш знаряддя богів,
 Нищим тих, хто йде чи повзе серед нив.
 Ми виткані з світла і подиху бур,
 Клинки наші гострі завдадуть лиш тортур.
 Та у війні, де боги розривають світи,
 Не судилось нікому звитягу знайти.
 Лиш руїни і попіл, і тиша німа —
 Бо в битві богів переможців нема».

Я похитнувся, але не від ураганного вітру чи тремтіння палацових стін. Мене ніби тягнули й штовхали кудись.

— ...каїле.

Я різко відкинув голову та втупився в клубовисько фіолетово-чорних хмар, що затягнули небо. Блискавка раз у раз била в землю — нещадна й руйнівна. Світ, серед якого я стояв навколішки, помирав.

— ...аїле.

Гострий біль пронизав мою щелепу, і я сів, схопившись за підборіддя.

— Ой.

Очі Діанни були широко розплющені й застигли від страху. Вона прибрала стиснутий кулак і затулила вуха руками. Її волосся танцювало навколо неї, несамоовито розвіваючись на вітрі. Наша кімната потонула в пільмі, і я збагнув, що випустив Забуття

тут, а не у своєму смертельному сні. Його мацаки, наче змії, обвилися навколо моїх рук, згорнулися кільцями, готові зустріти та знищити загрозу. Стеля застогнала, і я побачив, що часточки темряви, які я вже вивільнив, підточують кімнату на краях.

— Семкаїле! — гукнула Діанна, перекрикуючи бурю, що наростала. Це вона кликала мене із самого початку, відтягувала від межі. Сила Забуття зростала. Діанна прибрала волосся з обличчя, притримуючи його рукою. — Ти мусиш його зупинити, інакше воно поглине усю цю кімнату, весь замок, а потім — і ціле місто.

— Я не знаю як! — важко дихаючи, крикнув я, бо дійсно не знав. Я ніколи не вмів приборкувати свою силу, коли вона так проявлялася.

Діанна здригнулася, коли відірвався шматок зовнішньої стіни, і ми стали беззахисними перед бурею, що посилювалася. У найближчій хмарі закрутилася величезна вирва. Вона опускалася, і я знав, яке спустошення принесе, якщо торкнеться землі. Діанна затулила вуха — вітер ревів нестерпно.

— Чому це сталося? — закричала вона.

Не намагаючись говорити, я відправив їй видіння свого сну через наш телепатичний зв'язок. Її очі спалахнули, і я відчув, як між нами промайнуло усвідомлення. Вона була поряд, коли мене мучили кошмари на Онуні, і тепер втямила, що вони знову підіймають свої потворні голови. Тільки тепер Діанну забрала в мене Нісмера, а не Кейден.

Я не знав, чого від неї очікував, але точно не цього. Вона відняла долоні від вух, обхопила моє обличчя й незграбно ковзнула губами по моїх губах.

— Я тут, — її шепіт відлунював у моїй підсвідомості. — Я з тобою, зараз і повсякчас.

Світ затихнув, ніби чиясь величезна рука стерла бурю. Вітер перестав вити, і мою шкіру більше не поколювало від темної стародавньої сили. Я, може, й володів Забуттям, але, видно, саме Діанна контролювала його. Воно охоче реагувало, коли їй загрожувала небезпека, відколи її вперше забрали в мене. А тепер воно відступило, розслабившись, наче слухняний звір, від її дотику.

Двері нашої спальні з гуркотом відчинилися, і ми обернули голови. У дверному отворі стояв розпатланий Кемерон у піжамних штанах, що сповзли на стегна.

— Що за хрін? — задихано мовив він, блукаючи поглядом по кімнаті. Він побачив, що стеля зникла, діру в стіні, а потім зиркнув на нас. Ми вочевидь були в епіцентрі бурі, тож, певно, мали такий самий розхристаний вигляд, як і він. — Я думав, сраний ураган почався, а це ви просто сексом займалися?

— *Не кажи йому*, — полинули мої слова до Діанни. У нас і без цього було достатньо проблем.

— *Не скажу*, — відповіла вона.

— Подумай про дітей, Діанно, — насупився Кемерон і ткнув пальцем собі в груди. — А ще про тих, хто позбавлений сексу.

Я тихенько пирхнув. Не думав, що зможу сміятися в такій ситуації, але з огляду на те, що він побачив, коли увійшов, і як Діанна пригортала мене, він виснував цілком передбачливо.

Діанна схопилася з ліжка.

— Іди спати, — похмуро наказала вона й кинулася до Кемерона. Вогонь затанцював на кінчиках її пальців, відвертаючи увагу від руйнувань і попелу довкола.

— Яка запальна, — жартівливо закотив він очі, обвів рукою понівечену кімнату й перед відходом додав: — І приберіть свій безлад.

Діанна зачинила за ним двері спальні, а я зіслизнув з ліжка і виправив стіни та стелю. Коли все стало на свої місця, я обернувся до неї. Вона прихилилася спиною до дверей, її прекрасне обличчя напружилось від тривоги, а очі потемніли. Однак причиною її занепокоєння був не погром, який я спричинив. Діанна тривожилася через те, що ми обоє знали: Забуття живе в мені, і я щойно став загрозою для всіх, кого любив.

ТРИ ТИЖНІ ПО ТОМУ

СКАЗАТИ, ЩО Я ВИСНАЖЕНА, — ЦЕ НІЧОГО НЕ СКАЗАТИ. Протягом останніх кількох тижнів ми відновлювали місто поблизу замку. Цей світ був таким прекрасним, і ми вирішили побудувати невелике містечко вздовж крутих схилів гір, у тіні палацу, звідки спостерігали б за ним. Водоспади спускалися скелями, утворюючи струмки, що звивалися містом. Семкаїл невтомно працював пліч-о-пліч з людьми, які вже шукали притулку, зводив будинки, крамнички, дороги, мости й навіть створив невелику зону відпочинку біля пляжу. Я знала, що він використовує це як спосіб не думати про свої нові кошмари й Забуття, але так він також допомагав людям, полегшуючи тягар на душі.

А коли ми переконалися, що містяни твердо стоять на ногах і здатні самотужки з цим упоратися, знову вирушили в дорогу. Спочатку зупинилися в найближчих до нас місцях, які вже бачили раніше, і запропонували притулок тим, кого Нісмера покинула напризволяще. Вони радо пішли з нами, побачивши Семкаїла, і я знала, що це покращило його настрій. Нарешті він відчув свій поступ, і, щойно заспокоївся, кошмари відступили, як і неконтрольовані сплески його сили Забуття.

Однак була й темна пляма. Коли ми повернулися до міста з місяцепірками, то виявили, що воно зникло разом з людьми. Залишилися тільки спалені будівлі та скелети. Принаймні так ми думали. Нас атакували, коли ми блукали лісом, шукаючи вцілілих. Тієї засідки ніхто з нас не очікував, і в мене досі болів бік від укусу двоголового змія, якого ми здолали. Звісно, шкіра зажила, та виявилось, що істоти з Іншосвіту могли завдати мені болю. З іншого боку, ми хоча б урятували місяцепірок.

Я відчувала, що думки Семкаїла блукають деінде, як і мої. Кількість нападів останнім часом зростала майже щодня. Складалося враження, ніби щось посиляло їх з Іншосвіту сіяти хаос. Я підозрювала, що хтось дуже могутній розлютився, коли Семкаїлова сила зійшла з небес, а світи дізналися про його повернення. І це одна з багатьох причин, котрі привели нас до нинішнього пункту призначення.

Ми ковзали вітряними потоками, і з моїх крил скрапувала вода. Портал, відкритий Семкаїлом, переніс нас просто в океан за кілька миль від місця, куди ми планували потрапити.

— *Ти занадто переймаєшся, — подумки мовила я Семкаїлу. — У тебе сивина з'явиться. Уже три тижні минуло з останнього прояву. Ми подолаємо цю напасть.*

«Проявами» я називала вивільнення Забуття. Був і позитивний бік — йому більше не снилися пекельні кошмари, а мене не будили ревучі бурі й урагани, що руйнували наш дім. Однак тепер нас спіткали інші труднощі, зарадити яким я не могла. Єдине, що спадало на думку, — надалі його підтримувати.

З-за моєї спини пролунало невдоволене бурчання Семкаїла:

— *Час має вирішальне значення, а наші нещодавні візити минули невдало. Очікую, що тут буде те саме.*

Він не помилявся. Ми мусили не тільки дати раду дедалі частішим нападам Іншосвітних істот та привида його батька, що навідувався з потойбіччя, а й відвідати пошарпані війною дванадцять королівств. Надзвичайно важливо було дізнатися, чи зберігають дванадцятєро правителів — лордів та леді — вірність Нісмері.

Якщо нам пощастить, то, можливо, побачивши Семкаїла живим, вони змінять свою лояльність. Залишилося лише сім

королівств, і з тих, з якими ми досі спілкувалися, жоден із членів королівських родин не захотів до нас приєднатися.

З'явився Унір, і, хоч зараз він не переслідував мене, для Семкаїла це стало незаперечним знаменням. Він був упевнений, що його батько нізащо б добровільно не покинув потойбічний світ без матері, а Засін у цьому світі не показувалася. Хай що привело Уніра сюди, хай яка його справжня мета — це мало бути щось життєво важливе.

Мої крила розганяли хмари, поки ми наближалися до Скелеберега. Тутешні світи нічим не нагадували Онуну. Деякі з них, не більші за супутники, навіть важко було назвати планетами, і ця — не виняток. Океан розкинувся, скільки сягало око, стало-сірі хвилі перекочувалися одна через одну. Я замислилася над тим, що ж ховається під поверхнею, глибоко на дні.

Перед нами виросла стрімка скеля, височенна кам'яна стіна, вкрита важкими потоками води. Я полетіла вгору, відчуваючи, як ноги Семкаїла притискаються до моєї луски; крила натужно лопотіли, несучи нас крізь туман і хмари. Вертикальний підйом, здавалося, тривав вічність, а потім перед нами постало величезне, розлоге місто.

Воно висіло на самому краю урвища, вода обтікала його та впадала в океан. До неба здіймалися сині й білі кам'яні колони, увінчані розцяцькованими срібними куполами. Де-не-де на пласких дахах розкинулися сади. Височезний міський мур оточував багато менших будівель. Я підозрювала, що його звели для захисту міста від лютих штормів, що накочувалися на нього з океану.

Єдиною видимою дорогою була брукована стежка за муром. Здавалося, що вона пливла по горизонтальній дузі, підвішена над водою. Лорд Орбл був зверхником Скелеберега. Назву для міста обрали вдало — воно трималося на одному з небагатьох клаптиків суші на планеті.

Ми не намагалися сховатися, та й важко не помітити велетенського рогатого Іг'Моррутена, що кружляє над містом. Я припустила, що на нас уже чекають, і, доки ми спускалися, зрозуміла, що не помилилася. Вартові стояли прямо, як стріли, із заціпенілими спинами, і насторожено спостерігали за нами.

ЗМІСТ

ПРОЛОГ	9
I. СЕМКАЇЛ.....	18
II. ДІАННА. Три тижні по тому.....	25
III. ДІАННА	38
IV. НІСМЕРА	46
V. КАМІЛЛА	51
VI. КАМІЛЛА	60
VII. ІСАЯ	67
VIII. СЕМКАЇЛ.....	73
IX. ДІАННА	80
X. ДІАННА (ГАТРИЇЛ)	88
XI. ДІАННА	95
XII. КЕЙДЕН.....	114
XIII. КСАВ'Є	122
XIV. ДІАННА.....	138
XV. КЕМЕРОН.....	152
XVI. ДІАННА. Три дні по тому.....	163
XVII. ДІАННА.....	174
XVIII. ДІАННА	184
XIX. ДІАННА	189
XX. РОККУРРЕМ	195
XXI. КАМІЛЛА	202
XXII. МІСКА.....	212
XXIII. КЕЙДЕН	222
XXIV. ДІАННА.....	229
XXV. КЕЙДЕН	237
XXVI. ДІАННА	246
XXVII. КЕЙДЕН.....	255
XXVIII. КЕЙДЕН	260
XXIX. КЕЙДЕН	267
XXX. МІСКА.....	270
XXXI. КЕЙДЕН.....	275
XXXII. ДІАННА.....	279

XXXIII. ДІАННА (ІАТРИЇЛ)	288
XXXIV. СЕМКАЇЛ	297
XXXV. МІСКА	300
XXXVI. СЕМКАЇЛ	305
XXXVII. МІСКА	311
XXXVIII. СЕМКАЇЛ	318
XXXIX. ДІАННА	323
XL. СЕМКАЇЛ	332
XLI. СЕМКАЇЛ	342
XLII. ДІАННА	348
XLIII. ІМОДЖЕН	357
XLIV. СЕМКАЇЛ	360
XLV. ДІАННА	371
XLVI. ДІАННА	377
XLVII. КЕЙДЕН	384
XLVIII. ДІАННА	392
XLIX. ДІАННА	398
L. СЕМКАЇЛ	406
LI. ДІАННА	412
LII. ДІАННА	420
LIII. КСАВ'Є	431
LIV. КАМІЛЛА	441
LV. КАМІЛЛА	445
LVI. ДІАННА	453
LVII. ІСАЯ	456
LVIII. КЕЙДЕН	462
LIX. ДІАННА	466
LX. КАМІЛЛА	477
LXI. СЕМКАЇЛ	491
LXII. СЕМКАЇЛ	496
LXIII. КЕМЕРОН	506
LXIV. СЕМКАЇЛ	510
LXV. ДІАННА	516
LXVI. СЕМКАЇЛ	526
LXVII. СЕМКАЇЛ	533

LXVIII. НІСМЕРА. Кілька днів по тому.....	541
LXIX. КАМІЛЛА	551
LXX. ДІАННА	559
LXXI. КЕЙДЕН. Занедбане місто Сумарил	568
LXXII. ДІАННА	574
LXXIII. КСАВ'Є.....	579
LXXIV. ДІАННА	591
LXXV. КАМІЛЛА	596
LXXVI. ДІАННА.....	600
LXXVII. СЕМКАЇЛ.....	604
LXXVIII. ДІАННА	607
LXXIX. СЕМКАЇЛ. За кілька миттєвостей до того	614
LXXX. ДІАННА. Кілька днів по тому	624
LXXXI. СЕМКАЇЛ	628
LXXXII. ДІАННА. Два дні по тому	635
LXXXIII. ДІАННА	639
LXXXIV. ДІАННА	646
LXXXV. СЕМКАЇЛ.....	659
LXXXVI. ДІАННА.....	667
LXXXVII. ДІАННА	670
LXXXVIII. ДІАННА.....	674
LXXXIX. ДІАННА	679
XC. КЕЙДЕН.....	682
XCI. СЕМКАЇЛ.....	685
XCII. СЕМКАЇЛ.....	690
XCIII. ДІАННА	694
ПОДЯКИ.....	698